

професійної компетентності персоналу забезпечується створенням певних умов.

Організаційно-управлінські умови розвитку професійної компетентності персоналу стосуються організаційних та управлінських здібностей керівника. Фінансово-технологічні умови передбачають наявність грошових коштів, спрямованих на професійне навчання, підвищення кваліфікації, поліпшення фізично-психологічного самопочуття, забезпеченість необхідними технічними та інформаційними ресурсами. До навчально-методичних умов включають досвід праці наставника, забезпеченість науковими та навчально-методичними матеріалами, організація конференцій та семінарів з актуальних тем, проведення тренінгів тощо. До морально-психологічних умов розвитку професійної компетентності персоналу варто віднести рівень згуртованості колективу, спільність цілей і завдань працівників й керівника, якість соціально-психологічного клімату в колективі, лояльність персоналу [2].

Дотримання перелічених умов дасть змогу забезпечити якісний розвиток професійної компетентності персоналу організації.

Бібліографія:

1. Богач, Ю. А. Удосконалення системи оцінювання діяльності працівників у медичних установах / Ю. А. Богач // Формування ринкових відносин в Україні. – 2015. – № 2. – С. 148-152.

2. Бистров А.Г. Особливості організації праці при інноваційній діяльності / А.Г. Бистров А.Г. // Управління проектами та розвиток виробництва. – 2013. – № 45. – С. 74-82

Ліза СЕЛЕЦЬКА

слухачка магістратури за спеціальністю
«Публічне управління та адміністрування»
(науковий керівник – к.е.н., доцент, доцент кафедри
менеджменту та публічного управління Кривокульська Н.М.)

СТРАТЕГУВАННЯ ТА ЙОГО РОЛЬ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ЕФЕКТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Забезпечити ефективну діяльність підприємства можна через стратегування. Воно передбачає врахування підприємством довгострокових стратегій різних зовнішніх стратегічних гравців (інших організацій) і на противагу їм пропонування та впровадження своїх

стратегічних кроків.

Стратегування може бути ефективним не тільки за умови існування в організації відповідних стратегій, а й за умови наявності складної і розгалуженої системи стратегічної орієнтації і стратегічного бачення, яка охоплює розробку та впровадження довгострокових стратегій, застосування стратегічних сценаріїв дій та використання стратегічної гри та контргри в стратегічних сферах діяльності підприємства.

Отже, в основу стратегування повинна бути покладена стратегічна орієнтація діяльності підприємства, установи чи організації.

Стратегічно орієнтованим можна вважати підприємство, в якому персонал має стратегічне мислення, застосовується система стратегічного планування, що дає змогу розробляти та використовувати інтегровану систему стратегічних планів, і поточна, повсякденна діяльність підпорядкована досягненню поставлених стратегічних цілей.

До переваг стратегічно орієнтованих організацій відносять:

- зменшення до мінімуму негативних наслідків змін, що відбуваються, а також факторів «невизначеності майбутнього»;
- можливість враховувати об'єктивні (зовнішні та внутрішні) фактори, що формують зміни, зосередитись на вивченні цих факторів, сформувати відповідні інформаційні банки для прийняття стратегічних і тактичних рішень;
- полегшення роботи із забезпечення довго- і короткострокової ефективності та прибутковості;
- можливість зробити організацію більш керованою, оскільки за наявності системи стратегічних планів є змога порівнювати досягнуті результати з поставленими цілями, конкретизованими у вигляді планових завдань;
- можливість формування системи стимулювання для розвитку гнучкості та пристосованості організації та окремих її підсистем до змін;
- створення системи зовнішніх зв'язків, що є сприйнятливими до змін і дають можливість підприємству досягти стратегічних цілей;
- існування у них можливості щодо формування системи стратегічного управління.

Наведені переваги свідчать на користь стратегічної орієнтації роботи підприємств, стратегічного управління ними та формування ними стратегій.

Натепер ще немає єдиного загальноприйнятого та узгодженого визначення поняття "стратегія". Воно у вітчизняній та зарубіжній літературі пов'язане із трьома класифікаційними ознаками, за якими ці

визначення різняться у різних авторів: стратегія як програма, план, напрямок; стратегія як дія, діяльність; стратегія як засіб досягнення мети діяльності..

Отже, можна стверджувати, що стратегія:

- є елементом стратегічного управління підприємством;
- виступає вектором досягнення цілей підприємства;
- сприяє зміцненню, зростанню та забезпеченню виживання підприємства в довгостроковій перспективі на основі концентрації зусиль на певних пріоритетних напрямках його діяльності;
- є способом встановлення взаємодії підприємства з зовнішнім середовищем (середовищем його функціонування);
- формується на основі узагальненої, неповної та недостатньо точної інформації; постійно уточнюється в процесі своєї реалізації, чому має сприяти добре налагоджений зворотний зв'язок;
- внаслідок багатоцільового характеру діяльності підприємства має складну внутрішню структуру (це означає, що можна ставити питання про формування системи стратегій у вигляді «стратегічного набору»);
- слугує основою для розробки стратегічних планів, проектів і програм, які є системною характеристикою шляхів розвитку підприємства;
- створює основи для проведення змін в організаційній структурі підприємства, є стрижнем діяльності всіх рівнів і ланок управління;
- є інструментом міжфункціональної інтеграції діяльності підприємства, способом досягнення синергетичного ефекту;
- виступає основним змістовним елементом діяльності вищого управлінського персоналу підприємства;
- дозволяє налагодити ефективну мотивацію, контроль, облік та аналіз, виступаючи стандартом, який визначає ефективну діяльність підприємства.

Опираючись на те, що основною орієнтацією в діяльності підприємств є ефективність, яка є відношенням отриманих результатів до визначених цілей, а стратегія визначає вектор досягнення цих цілей, можемо зробити висновок про пряму залежність ефективності діяльності підприємства від стратегії. Це обумовлює значимість їх формування підприємствами. Крім того, „головним у стратегії є спрямованість на нову якість, новий рівень, новий стан” [1]. Це є вкрай важливим для підприємства в сучасних умовах, оскільки дозволяє йому забезпечити власну конкурентоздатність і гарантувати гнучкість у відповідності до умов зовнішнього середовища.

Бібліографія:

1. Черниш С.С. Аналіз стратегічного розвитку підприємства в умовах фінансової нестабільності / С.С.Черниш // Економіка АПК. – 2007. – №7. – С.117.

Ольга СЕМИРОЗУМ

слухачка магістратури за спеціальністю
«Публічне управління та адміністрування»
(науковий керівник: д. н. держ. упр., професор, професор
кафедри менеджменту та публічного управління Халецька А.А.)

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ДОХОДІВ МАЛОГО МІСТА

Питання наповнення місцевих бюджетів та пошук резервів збільшення надходження коштів є надзвичайно актуальним в умовах розширення повноважень органів місцевого самоврядування. Адже саме вони є фінансовою основою для функціонування місцевого самоврядування, яке, в свою чергу, є однією зі складових частин влади і покликане забезпечити розвиток економіки, створення умов для життєдіяльності населення та підвищення добробуту громадян на місцевому рівні, і завдяки цьому виконують особливу роль в економіці кожної демократичної країни. Недостатність власних фінансових ресурсів в органів місцевого самоврядування впливає на якість виконання визначених їм завдань і функцій та обмежує можливості здійснювати соціально-економічні реформи [2].

Проблема зміцнення доходної бази місцевих бюджетів за рахунок власних джерел набуває особливої актуальності. Її вирішення сприятиме органам місцевого самоврядування в розбудові територіальних громад на принципах самостійності та ефективності, що дасть можливість забезпечити необхідну відповідальність й підзвітність їх перед громадськістю. Податки сплачуються здебільшого з доходів економічних суб'єктів, тому проблему формування бюджету малих міст доцільно розв'язувати через зміцнення та нарощування виробничих можливостей суб'єктів господарювання, чим забезпечуватиметься необхідний рівень дохідності і економічне зростання адміністративно-територіальної одиниці [4].

На нашу думку стратегічний шлях для економічного зростання міст – створити сприятливі умови для широкого розвитку підприємництва. Крім того, одним із джерел бюджетних надходжень на місцевому рівні є